

Ets!

Un relat de: [Labrysmoom](#)

Ets!

M'has fet avenir.

Ets ací al meu cantó per dir-me.

Per dir-me què?

No ho saps, oi?

Ja m'ho diràs demà.

Jo si se el que em volies dir i no has gosat.

Mai m'ho diràs.

Tremoles?

Sento la flaire i la remor de la mar.

Et sento al meu costat, estimat.

Voldríem ser-hi.

Somiar com ahir.

Volar.

Traspassar més enllà.

La vida ha mudat.

Oi que encara ens estimem?

Doncs, per què hem mudat?

Per què ja no gosem donar-nos la mà?

Per què la nostra pell no troba el camí?

Per què els petons dolços s'han esfumat?

Digues, estimat.

Pot ser ja hem perdut el camí

que ens portava cap al mar.

Pot ser les arrels de l'arbre han volat.

Pot ser mai més.

Pot ser serem record i res més.

Em mires dolçament i m'acarones,

com si fos la teva nena,

però el foc d'ahir no crema.

La fredor es fica entre els queixals,

deixant la meva ànima en pena.